

ÅHLSTRÖM, OLOF

**Skalde-stycken satte i musik. Stockholm
och kongl. privilegerade not tryckeriet [!] .
=(Pl.titelbl.) 1-18, ii1- 18. 1794-1823.=.**

Stockholm
1796

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- ➔ Få samma utseende och känsla som med originalet!
- ➔ Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- ➔ Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- ➔ *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- ➔ *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

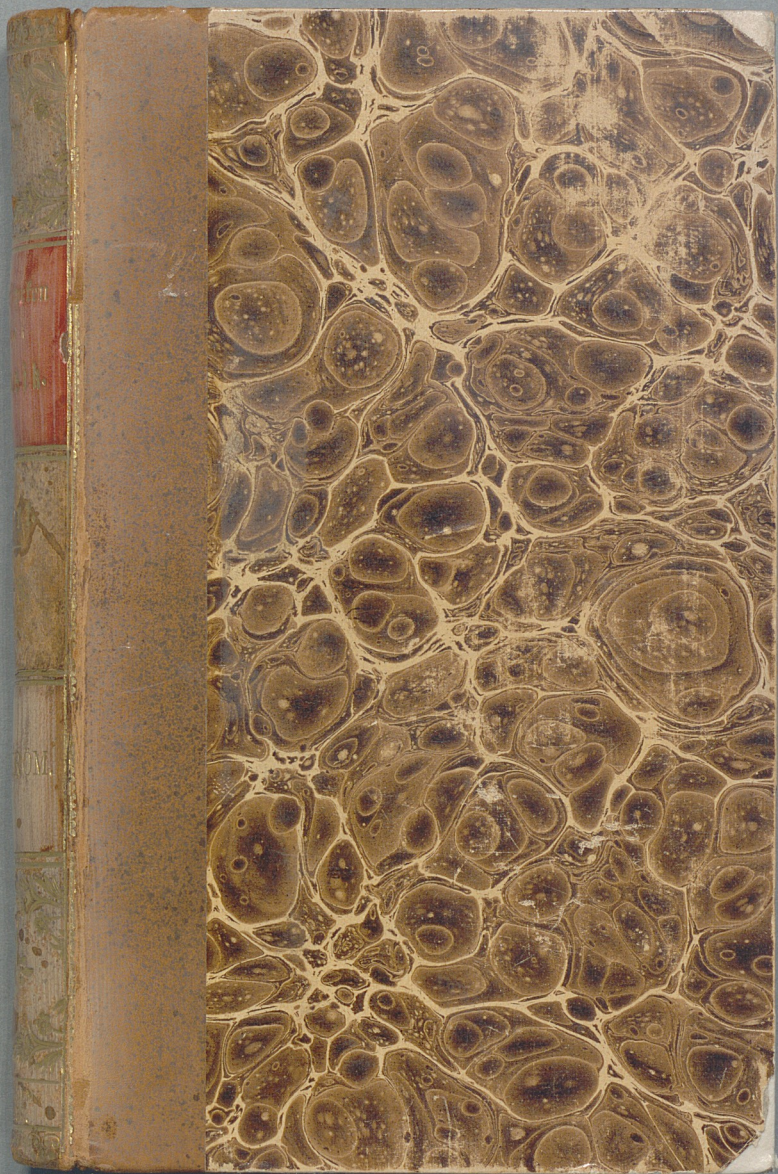
- ➔ Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> lla boken.

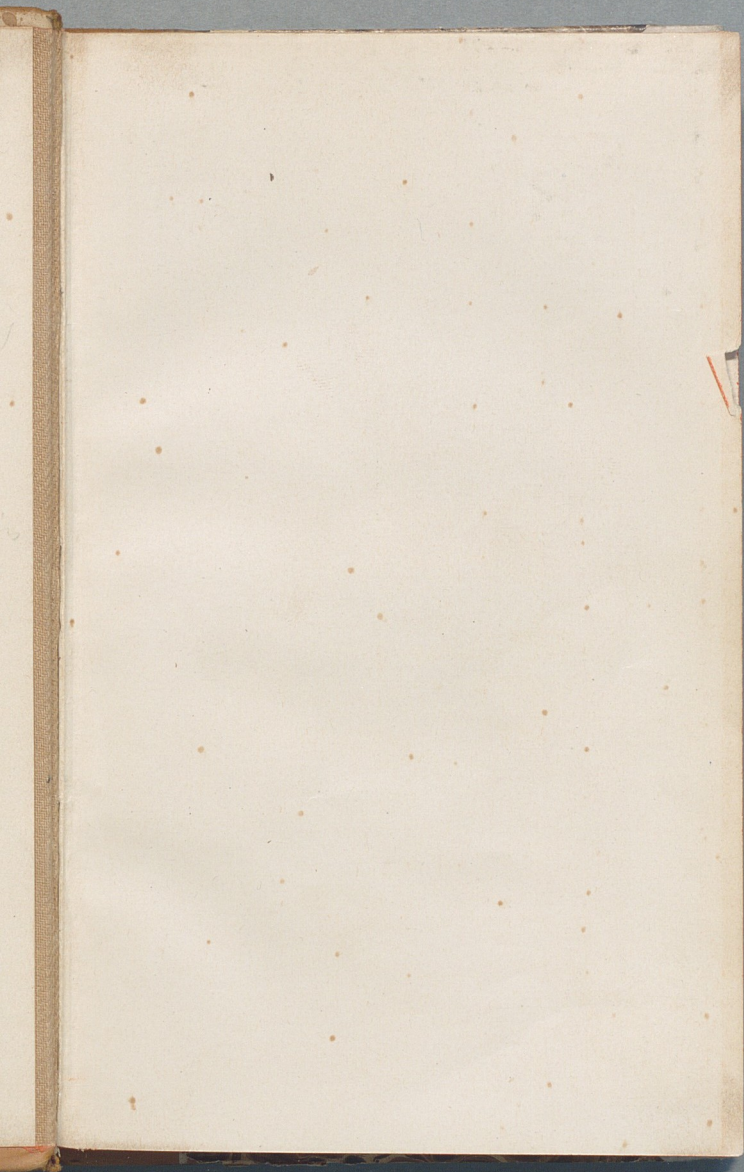
- ➔ <http://search.books2ebooks.eu/>

Kongl. Biblioteket.
STOCKHOLM.

Musik
S. 1. 7/1
Samb.

Ex. A

SKALDE
STYCKEN

Öfätte

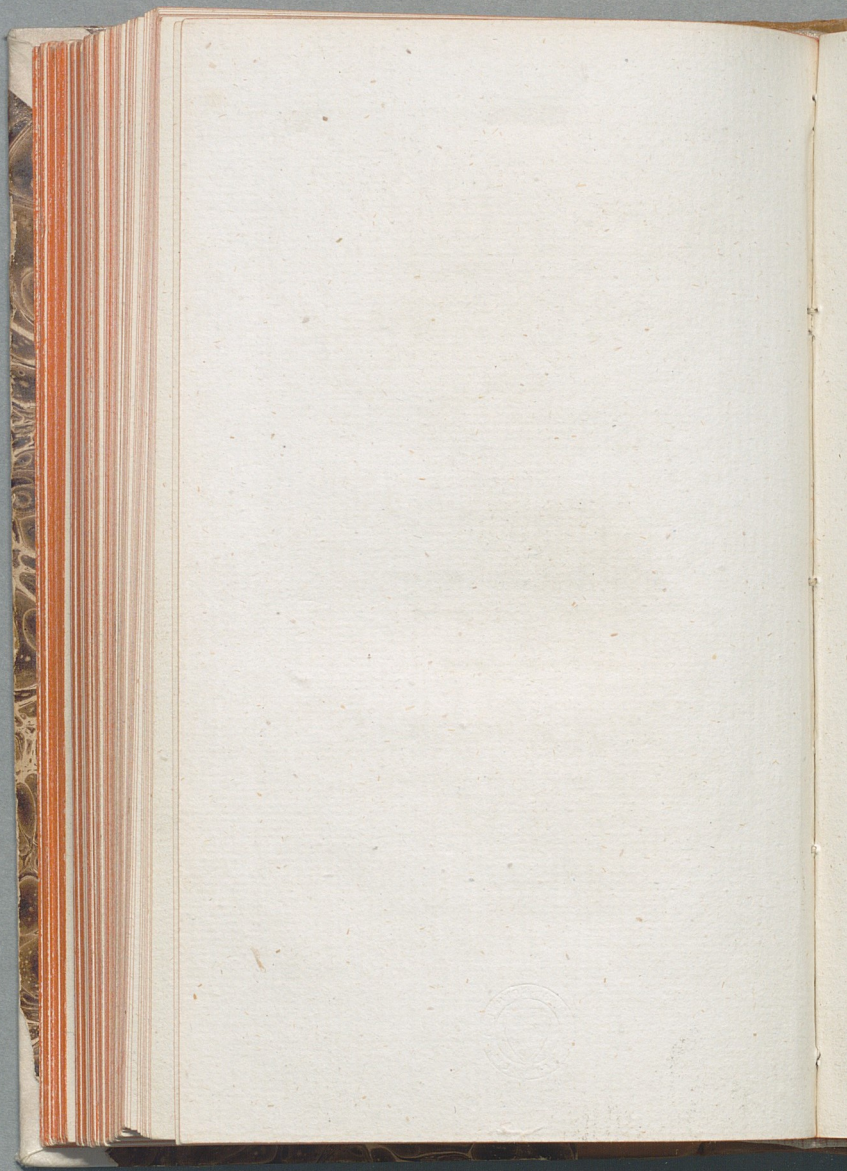
i

MUSIK

V Den .

Stockholm

*och Kongl. Privilegerade
Not Tryckeriet .*

VISA.

Efter Tyskan.

På Fältet, der blodfrömmar rinna,
 Tror Krigarn sin lycka at finna;
 Dit ilar han säker at Äran det böd —
 Och finner sin död.

På Hafvets förrädiska bölja
 Sin åtrå vil Köpmannen följa;
 Han trotskar för vinning båd faror och nöd —
 Och finner sin död.

Så dåraktig hog mig ej drifver;
 I stillhet jag hemma förblifver.
 För namn och för pengar ej Himlen ofs böd,
 At föka vår död.

Ej Lagrar och Mynt mig betunga,
 Jag lefver at dricka och sjunga;
 I Lydias sköte mig Sålheten böd,
 At föka min död.

DEN LÅRDE.

Efter Zetlitz.

Magifter *Mal* båd dag och natt
I böcker efter visdom föker;
Han bläddrar och röker
Och föker och föker,
Men finner aldrig denna skatt.
Han känner Spherers harmoni,
Men ej min Vifas melodi.

Alt i en forntid känner han,
De gamle Grekers skor han känner,
Men sina, go vänner,
Jemt bakfram han spänner,
Den vise man, den vise man.
Han alt at reda ut förfår
Förutan blott fit egit hår.

Han känner alla Lärdomsljus,
Ja intil alla Lärdomsdankar,
Och fatfer och tankar,
Men knappast en ankar

Han

Han skilja kan ifrån et krus.
Han späder vatten i sit vin;
O! hvad har *Mal* för sin latin!

Sol, Måne, Stjerna och Planet,
Se derom vet han alt til pricka,
Men konsten at dricka,
Men väg til en flicka,
En konst utaf slik enkelhet,
En konst som hvar af oss förstår
Hans fattningsgåfva öfvergår.

Sätt på dig *Mal* din lagerkrans,
Jag skal din Greska visdom ära;
Följ alltid din lära
Bland lärda och tvära;
Jag älskar flickor, vin och dans.
Hvad vinst för din Magistergrad?
Du blott är lärd, men jag är glad.

DEN LILLA TIGGARFLICKAN.

Den stackars *Nelli* fatt och gret (*Min.*)
På modrens mull i grafven;
Tung var des suck, och tåren het
Som vätte tiggarslafven.

Hvar en som henne gick förbi
Des klagan kunde höra:
”Hvad skal det af mig arma bli?
”Gud! hvad skal *Nelli* göra?

”Jag liten är och moderlös,
”Stor är min nöd och smärta;
”Om jag til döds i kölden frös,
”Rör det ej någons hjerta.

”Min mor! min mor!” — hon snyftade,
Och tårar röften dränkte —
”Min mor! min mor!” — hon suckade,
Och ned sit hufvud sänkte.

Gick så förbi en Andlig Man, (*Maj.*)
Såg hennes tårar trilla,

Sig

Sig af sit kall befogad fann
At hennes oro stilla,

”Din moder kommer ej igen,
”Han fade, fast du gråter;
”Men du förtörnar Himmelen,
”Om du få illa låter.

”Läs flitigt din Catches, mit barn,
”Och dina aftonböner;
”Så undflyr du visst Satans garn
”Och Himlens bistånd röner.”

Han gick och, handen höjande
Andäktigt öfver flickan,
Meddelte rik välsignelse,
Men ingen ting ur flickan.

Och, stojande uti hans spår,
Kom nu en verldslig fälle;
Som gaf sin flant och gret sin tår
På detta forgfna ställe.

(En flant, o Christen! mättar mer
Än läxor ur Catchesen:

Märk det, J Andans Män, för Er
Är denna parenthesen.)

"Stor tack min goda Herre, tack!" (Min.)
Framsuckade den lilla;
Och slanten i sin kjölfäck stack,
Och skalf af köld få illa.

Med utsträckt hand, och sorgfullt bröft
Satt den förlåtna arma,
Och bad med nödens qväfda röst
Hvar Christmild sig förbarma!

Och der en mängd med menniskor (Maj.)
Sågs fram och åter vandra;
Hos en var röften kall och torr
Och snäfsande hos andra.

Uti den Rikes hårda blick
Hans hjerta var at skåda;
Den Girige få brottom fick,
Och såg sin slant i våda.

En Man med stjerna på sin frack
Drog up Havana-prisen;

Svor

Svor några ord om Tiggarpack,
Om Lättjan och Policen.

Nå, hvar man kommer, skrek en Dame,
Så hör man ungar tjuta; —
Och gick, vid Scenen af en Drame,
At fina tårar gjuta.

En Dame visst icke gjord af stål
För denna menskligheten;
Men som ej Tiggaringar tål,
Blott för malpropreteten.

Som, i sin vällust dagligt van
At nödens offer snäsa,
Än aldrig nånfin en Roman
Har torrögd kunnat läsa.

Det mörknade och dagen skred; (*Min.*)
Ren brann en dunkel lyckta,
Och mer och mer af ångest led
Den lilla djupt betryckta.

”Hvem skal beskydda mig, o hvem!
”Jag få för mörkret ryfer;

A 4

Och

"Och ingen mamma, intet hem!

"Jag hungrar och jag fryser."

Hon hemsk och rådvill såg sig om,
Af skuggan sig förkräckte,
Då dit en chriftmild qvinna kom,
Som henne handen räckte.

Kom, sade hon, och med mig gå
Der du ser lampan lyfa;
Jag fattig är, har många små,
Men skal dig gerna hyfa.

Hon med den späda uslingen
I varma kojan trädde,
Och åt den goda gerningen
Så innerligt sig glädde.

Och moderligen lofvade
Den moderlösa skydda;
Och såg Guds Änglar leende
Sig lägra kring des hydda.

Och gjorde sen sin aftonbön
Til Skyddaren för alla;

För-

Förvisad at sin gernings lön
På sina barn se falla.

Och fomnade få ljuft och godt;
Frid i des hjerta råde;
En fällhet fom i gyllne Slott
Än ingen Mächtig nådde.

Du rike utan mencklighet!
Det borde dig bedröfva:
Du lycka har — lyckfalighet
Blott de fom godhet öfva.

MIN SALIG HUSTRU.

Caricature.

Det var natt och Månan blänkte.
På min trafiga tapet;
Sömlös i min enslighet
Låg jag makligt och betänkte
Dennå verlds fåfänglighet.

Tänkte på min salig Greta
Som, för knappa fjorton dar,
Med plöröfer bort jag bar,
Utan forg, ty Gud skal veta
Hvad hon mig i tiden var.

Rann mig nu få bjert i hågen
Hennes skarpa, gälla röst,
Hennes digra bruna bröst,
Hennes skeppundstyngd på vågen,
När hon vägdes i fjol höft.

Tyck-

Tycktes mig än se des panna,
Utaf vredens norrken full,
Då hon, för mit narri skull,
Nyfs i flinten på Sufanna
Slungade en foppkastrull.

Mindes noga, til exempel,
Hur hon föp, blef lam i ron,
Bar hög klack på ena skon,
Flitigt gick i Herrans Tempel;
Ständigt kom i gräl vid bron.

Såg så lifligt i portgången
(Det var sist hon stöpte ljus)
Hur hon stod i sin karpus,
Gret vid vifan öfver Fången,
Och böd alla grannar fnus.

Äntlig kom i håg det sista,
Hur hon, plägad litet grand,
Bräckte benet, fick kallbrand,
Dog och i bronzerad kista
Sveptes med Citron i hand.

HÅCKBUREN.

*N*annas Siska i sin bur,
Ren vid solens gryning vaken,
Qvittrar kärlek och natur,
Med den ömma maken;
Flaxar ömsom kär och rädd
För den lilla kaksens ifver,
Strider svagt och eftergifver,
Reder til en liten bädd.

Nanna några fuckar drar,
Lägger fyflan bort så fakta,
Närmas at det lilla par
Rörd och tyft betrakta;
Vet ej juft at skäl sig ge
Hvarför hennes kinder brinna,
Hvarför hon så ljuft skal finna,
At två Foglars lekar se.

Men de ömma känslors Gtid
För des hjerta tyckes hviſka:

Snart

Snart skal Nanna ock bli brud,

Likfom hennes Siska.

Nanna pyfslar om de små,

Hackar ägget med persilja;

Tänker: Afrild ske din vilja!

Clas i dag mit Ja skal få.

DEN FAT.

DEN FATTIGA FLICKAN.

Rättnu af mina blomningsdar
Ej många återfå;
Och ingen friare jag har,
Och ingen lär jag få.

Hvar föndag klär jag mig få grann
Och from i Kyrkan går.
Der få vid dören man vid man:
Min fästman der ej får.

En fer på den, och en på den:
På mig fer icke en.
En annan finge tio män:
Och jag får icke en.

De andra ha då mer båd vett
Och fromhet och behag.
Men är mit anfigte få ledt?
Och hvar för ondt gör jag?

Jag

Jag tycker, at jag är så god,
 Så flitig vid mit hjul:
 Och när jag nyfs för spegeln stod,
 Jag syntes ej så ful.

Men vore jag en skönhet dock!
 Jag fatt ej här och spann.
 Jag fatt ibland en friarflock:
 Den bäste blef min man.

Dock nej —, en liten blomma blott
 En fattig skönhet är:
 Hon brytes af och kysfes smått
 Och lemnas fedan der.

Nej, hvarken skönhet eller dygd,
 Blott pengar, ge behag.
 En flicka utan stöd och skygd
 För al min tid är jag.

Nog går det, arma barn! ännu
 För dig i tyfthet an:
 At ej få sitta opp som fru,
 Kanske åt en tyran.

Men

Men ach! på dina gamla dar
När handen tröttna vil:
At ej ha bröd! ej ha förfvar!
Och gäckas än dertil!

7.

MIN SALIG MAN.

Cornelius, lik sin hela ätt,
 Bar hat til toma krus och flaskor;
 Knöt högt i nacken sin rofette,
 Och trufdes gerna i damaskor.

Han linkade uti sin gång,
 Och när han gick den fromma Själen,
 Gaf Jackan, himmelsblå och lång,
 Alt jemt en broderkys åt hälen.

Utur hans hatt med föndrig kull
 Stack prydligt fram det röda håret,
 Som kammen, för god ordning skull,
 Fick nalkas jemt en gång om året.

Så fåg han ut til sin figur,
 Bar gullgul flaggduk omkring magen,
 Hirtsfångare och byxfäcksur,
 När det ej pantfatt var för dagen.

Mot middan stod han vanligt opp,
 Hans valspråk var: *Festina lente*;
 Tog sen Sötkummin i en kopp
 Författ med Hjernes Testamente.

Satt få en tima på sin fäng,
 Föfnöjd med strumporna i handen;
 Var hatare af haft och fäng,
 Och glömde gerna strumpebanden.

Men fast få skickad til person,
 Han hade likväl fått passera,
 Om han haft loflig ambition
 At ta sig opp och avancera.

På lärdom hade han ej brift;
 Til alt han kunnat skicklig vara;
 Ty han kom up som Gymnasist
 För tretti år sen ifrån Skara.

Men maklighet han föllast fant,
 Böd icke til at bryta ifen,
 Och i sin lifstid aldrig hant
 Til mer än Extra vid Accisen.

Bestän.

Beständigt var mit tal få här:
Cornelius, tag dig Commissioner,
Och skaffa dig en Character,
Och köp dig nya permissioner.

Ja, ja, nog fins det fyfslor til
Och titlar, ämbeten och tjänster;
Men mången ej til höger vil,
Blott för at krogen är til vänster.

Om han följt goda råd, kanske
At, i alt trots för afundsgrinet,
Han kunnat bli hoffinkare
För alt det kungliga Postlinet.

En Jungfru hos en Hårfriseur,
Som plär en Kammarfru frifera,
För min skull honom tog sig för
Til denna post recommendera.

Men fäkert var han Jacobin;
Om rangen han sig föga brydde;
Drack altid häldre öl än vin,
Och höga äreställen skydde.

Hur ofta i förstörd gestalt
 Jag honom hört den fatts predika:
 Alt Dubbeltöl är brygdt af malt,
 Och Källaren och Krogen lika.

Men en gång, någon fort Fiscal,
 Som gick och lurade kring knuten,
 Fick nys om detta fräcka tal,
 Och gaf min Skatt en smäck på truten.

Cornelius ifrån denna flund
 Fann vådan utaf politiken;
 I slika högmål höll sin mund,
 Och tog sin hand från Republiken.

Nu är det jemt halft år i natt,
 Sen stora grälet var vid Tullen;
 Då blef han hemledd utan hatt,
 Om käft och öron röd och svullen.

Vilst måtte striden varit sträng,
 Ty näfan kommen var til korta;
 I släptog följde hans gehäng,
 Men rock och väst de voro borta.

Nu

Nu låg han der — och på et bord
Stod Flaskan tätt vid hufvudgården;
Och *Bränvin!* var det sista ord,
Som undföll honom här i verlden.

VISA.

Julie var danad af Behagen,
Och *Tirsis* hela hjerta bran;
De redan länge sedt hvaran
Men först allena här om dagen.
Vår *Tirsis* huru gjorde han?
Förr än han sig förklara vågar,
Männ tro han eftersinnat väl,
Om den kanske har goda skäl,
Som intet alt för mycket frägar?

Han faller för sin sköna neder,
Och staplar fram med bruten röst:
Skänk mig et ord til lön och tröst,
O du *Julie*! som jag tilbeder,
Har du et obevekligt bröst?
Hon tiger, — ögat endast lågar
Ty könet, som man känner väl,
Har ofta sina goda skäl,
At intet svara den som frägar.

Hvad

Hvad ungdomen är lätt bedragen!
 Vår *Tirsis* alt förlorat ger,
 Och vrede uti tyftnan fer,
 Och flyktar darrande och flagen.
 Hvad gjorde då Herdinnan mer?
 Måst qual en Skönhet stundomplågar,
 Som vil i mjugg fin nästa väl,
 Fast än hon kan ha goda skäl,
 At intet fvara den som frågar.

En vink vår Herde återkallar;
 Han flyger för sin skönas fot,
 Hon tar hans ömma suck emot,
 Och begges bröst af lågor svallar.
 Men hördes ingen räddas hot?
 Hur långt männ tro at *Tirsis* vågar?
 Jag har ju sagt at den gör väl,
 Som gisfa kan på halfva skäl,
 Och intet alt för mycket frågar.

O D E

öfver Menniskans rätta värde.

Min *Zethos*! om bödsrätt dig lyfter;
Märk! lugnet är rättvisans bror
Och äran är oskuldens fyfter,
Och Himlen är fyskonens mor.

Förgäfves du skryter och lyfer
Af purpur och urgammal slägt:
Det ädla som hjertat ej hyfer
Ej följer med namn eller drägt.

Hvad del har den friborne trälen
I Förfädrens bragder och mod?
Det ädla som fattas i själen,
Ej finnes i arf och i blod.

Et Adelskap vet jag i verlden,
Det är våra gerningars halt:

Alt

Alt annat är grader af flården,
Och grafven förblandar det alt.

I hugkomftens eviga Tempel,
Skal teknas blott det hvad vi gjordt,
Och nyttans och upfåtets flämpel
Bli flämpeln allena på flort.

Om fläfången refl pyramidenn
Mot glömfkans och Africas ålf;
Des lif är et flkonfmål af tiden;
Men flanning har vareffe fljelf.

Det goda vi Jorden befårde;
Det onda vi gjordt henne fri:
Det är den Diplom fom har värde,
Och enfam flkal gållande bli.

En titel är vacker at bårå;
Och håldre förtjente jag den
Ån verldens beherrfkares årå:
Den titeln är *Mennifko Vån.*

GUBBEN.

Jag saknar al min fordna kraft —
Min vän! jag nalkas alderdomen;
Af hull och vador som jag haft
Hvad är mig öfrigt — endast stommen.

Skumt blir mit öga dag från dag,
Mit öra döft för ljufva läten,
Och smältningen alt mera svag
För ostron, bifftek och klenäten.

När rasika Bröder frögda sig
Och tömma Bälens sista droppa,
I nattrock jag förlustar mig
Bredvid en spilkum hafverfoppa.

När hvar och en med sin Mamsell
Om kärlek och om nöjen qväder;
Så anfar jag min fontanell,
Spår nederbörd och ruskigt väder.

Och

Och talar, enligt år och pligt,
Om ungdoms oförsigtigheten;
Gör, vid hvart anfall af min gickt,
Et loftal öfver måttligheten.

Dock ej at jag uti min fjäl
De glada Bröders ro fördömmar;
Knappt är podagern ur min häl,
Förrn fjelf jag äldrens tyngd förglömmar.

Då manar känslan i mit bröst,
At glädjen med de unga prisa;
Jag stämmer up min gamla röst,
Och dricker vid en glättig vifa.

Nej, fruktom icke äldrens dar —
Blott afund gör dem mörka, tunga;
Mit hjerta ännu fällhet har,
När andra om sin fällhet sjunga.

St. GÖRAN.

St. GÖRAN.

Romanz.

På hinfidan jorden, der folket skal gå
Med fötterna gent emot våra —
Som flugor i taket spassera de då,
Kan jag förstå:
Men dans skal väl matta dem svåra!

Den tiden, då drakar — som hjeltar ibland! —
Fort sopade länderna rena:
En Konung i blomma fåg under sin hand
Sit hela land,
Ej nejden vid hofvet allena.

Men dit kom en drake, som plumbt för sig grep:
Den hund var ej god i ens händer!
Kung Adams familj, som små grodor, han knep:
Och folket pep,
Söm oftron, i beftiens tänder.

Från

Från granne til granne gick trumma och tut:
Opp! opp! mot den obudna gästen.
Alt landet steg opp: — men han höll deras spjut
Som berget ut;
Han fnös — och alt flydde för pesten.

Ren stod han för staden, med två fina ben
Mot vällen: och röt efter föda.
Hans svaflade anda längs gatorna hven:
På sten vid sten
Der stupade döda på döda.

Ej rikas palats, mer än fattigas tjäll
Förbigick den vingade döden.
De klämtande klockor från morgon til qväll,
Med skräll på skräll,
Begreto den fligande nöden.

Hvad flod der at göra? — man bragte til flut,
 At muta den pesten från vällen,
 Hvar dag i des gap, efter Rådets beslut
 Et offer ut
 Ur hufet, dit lotten var fallen.

Tänk!

Tänk! lotten ej skiljde bland adel och pack!

En Ärtsjacobin var ock Bufen:

Blott finare köttet i gomen mer stack —

Men nu til tack

Han drog sina ångor från hufen.

Han drog til et kärr sin ofantliga kropp:

Der sam han, en jätte til groda!

Tilsbordet var dukadt på strandbackenstopp:

Då steg han opp

Och höll en bit mänska til goda.

”OHimmel! prinseffan, prinseffan!” man skrek

En morgon och sprang uti staden.

”Nu komma de: Gud! huru skön, huru blek,

O Ödets fvek!

Hon går för den snyftande raden.

O se med hvad tåligt, hvad christeligt mod

Hon möter den grufliga döden.

Förgiftiga drake! en ängel så god!

Af kungablod!

O hvilka förkräckliga öden!

Se kungen! han gråter — ja, gråt, du är Far;

Men folket skal torka bort fåren.

Din endaste dotter, dit öga det var;

Men se: du har

Ju tusende barn uti spåren.”

Så forlade folket och jämrade sig;

Och konungen vred sina händer.

”Hvar blir nu den krona, jag ämnade dig,

Så kejferlig!

Den Förstert af hundrade länder?

Hvart-leds du min dotter? är brudstolen här?

Ve mig! jag försmädde den make,

Som Himlen dig fände, som var dig så kär:

och nu beskär

Dig Himmelens dom åt en drake!”

I silfverhvit svepning, vid klagomusik,

Frambäfvade mållös den arma.

Nu tog hon sit afsked, vid tusendes skrik,

ren halft et lik.

”O evige Gud! dig förbarma!”

Det

Der står hon på kullen, det menlösa lam!
Och draken med ögon, som lågor,
Uplyfter ur träcket sin glödande kam,
Och rufar fram
Ifrån de nedrullande vågor.

Ren gapar det glupande vilddjuret opp
Med blodiga gniftrande tänder.
Ren faller hon död — då i dundergalopp,
Med trofast hopp,
En blänkande Riddare länder.

Med bröst af et lejon, med arm utaf järn,
Med upsyn, som trollen förfärar,
Hän kom, som från Himlen, til oskuldens värn:
Hans arm af järn
Mer gälde, än vallar och härar.

Förn draken sig vände; med fnyfande mod
Stod hingsten på fjälliga nacken;
Och klingan i gapet, i lungorna flod;
Och hu! hvad blod
Rann forffande utföre backen.

”Ligg

”Ligg der och ät folk, du din helfveteshund!”
 Skrek hjelten, lik hämnarens ängel;
 Och flög til den sköna, som låg i sin blund.
 Med andlös mun
 Lik blomman på törstade fångel.

Han ropar, han suckar, han kysser – och nu,
 Lik blomman på qvicknade fångel,
 Hon lyfter sitt hufvud: ”ach Vän! är det du?”
 I Eden nu
 Ofs ingen skal skilja, min ängel!”

Men Eden försvann, medan Riddaren lopp
 Och högg sig en tand utaf draken,
 Och flinkt med sin sköna på gångaren opp;
 Och hopp! hopp! hopp!
 Til Kungen som tror sig ej vaken.

”Min dotter! min dotter! – Du ende bland män!
 (Nu tog han Prinseffan vid handen)
 Tag halfva mit rike, tag henne, min vän!
 Men gif mig den,
 Men gif mig den dyrbara tanden.”

Bland undren i Upsala Konstcabinet
Den grälliga tanden skal finnas;
Och ingen, som draken i Storkyrkan sett,
Har gudlöft lett
Åt fagan, som klockarne minnas.

TIL EN GIRIG.

När fänkta rullgardin
 Gör rummet qvaft och täpt;
 Mär Doctorn, mörk til mine,
 Ger inga fler recept;
 När Vak-Madam uti frumplästen,
 Kring fängen tassar tyft och fort,
 Och yrkar samvetsömt på Presten,
 Ach *Blunt!* då är det med dig gjordt.

Snart Kyrkans räkningar
 Quitaras för din mull;
 Snart glupska Arfvingar
 Beskatta dit Chatull.
 När bästa Rhenska vin skal flöda
 Uppå dit Graf-öl, för slikt pack;
 Ach lönte det väl då sin möda,
 At sjelf du alltid vatten drack?

Nej *Blunt*, hör sanningen!
Än är du icke sjuk;
Ge luft åt penningen,
Lät kämma din peruk;
Gör dig en rolig stund i världen;
Vet at til alt det mynt du spar,
När sen du far den sista färden,
Du lemnar ändå Nyckeln qvar!

TIL ZELINA.

Efter Danskan.

Tyft fatt jag, bortgömd bland ruiner (*Min.*)
Af fordna åldrars trägna vett.
En magrad kropp och mörka miner
Var enda frukten af min svett.

Zephiren ingen svalka förde,
Och lundens skugga jag ej njöt;
Jag utan känsla lärkan hörde,
Och huru dufvan suckar gjöt.

Vid morgonrådnans täcka strålar
Jag, med en blind, blef lika glad:
Ej al den prakt, som fältet målar,
Mer tjuft, än et vifsnadt blad.

För alt, för alt var själen sluten,
Och ingen vän mit sällskap var;
Och ingen tår var ännu gjuten
För en olycklig meniskas dar.

När älskaren sin luta spände
At likars ömkan väcka opp,
Och föng om hvad han fordom kände,
Och föng om et bedragit hopp;

När sjelfva klippan liksom rördes
Och Echo svarade hans röst;
Af endast mig hans klagan hördes
Med fräckt och obevekligt bröst.

Då fatt jag, och platoniskt drömde,
När Hector dog, hvar Troja låg;
Och våra feders skick fördömde,
Och med förakt mit slägte såg.

Den ena dagen lik den andra
Uti et dyfvert lugn förfvann:
Kall. — sågs jag ödet aldrig klandra,
Men ock des ynnest aldrig fann.

Men

Men ach! *Zelina!* Du dig vifar, (*Maj.*)
 Och i din blick jag läser: *Njut!*
 Från då min födseltund jag prifar,
 Och verlden ser förklarad ut.

Jag börjar glädjas, älska, sjunga,
 Mer mån at vara fäll, än vis;
 Och tror, at ämnad är min tunga
 Til dit och til naturens pris.

Nu ses jag stundom ensam vanka
 I dalens djup, på bergets höjd;
 Och alt är lifligt för min tanka,
 Alt skapar plågor eller fröjd.

Nu ofta jag i skogen sitter
 Och ser des undersköna drägt,
 Och hör, förtjuft, på foglens qvitter,
 På bäckens fus, och löfvets flägt.

Nu fåras detta veka hjerta
 Af oskuldens och nödens rop:
 Nu käns, som egen, Bröders smärta:
 Min gråt med Bröders blandas hop.

Nu har jag vänner, som försvaga
Det bittra uti forgens gift,
Som mina rädda fleg ledfaga,
Och skola blomsterfrö min grift.

Nu omärkt ingen stund förrinner,
Och allt ting beligt är för mig:
Jag alla at behaga brinner,
För at behaga äfven Dig.

Så ljuft, så mäktigt är dit välde!
Af Dig jag eld och ömhet fick;
För Dig den första tår jag fälde;
Du tändt min första glädje-blick.

Zelina! Om jag lyckan röner
Af Skalders afundsfulla glans,
Och om en hänryckt samtid kröner
Min fång med snilletts lagerkrans:

Zelina! skryt, at man berömmar
Din själ, din anda uti mig;
Men jag al annan ära glömmar,
Än äran at behaga Dig.

Varma Yngling, i din vår
 Fly och hata färdens:
 Värde man af klädren får
 Lumpnaft är af värden.
 Granna spennen, ring och ur,
 Lyfa väl på Balen;
 Men der står en björn på lur,
 När du går ur Salen.

Helst i måttlighetens krets,
 Sök dit fällskap finna.
 Ögat skådar bäst tilfreds
 Hvad man sjelf kan vinna.
 Tarflig boning, sparsamt bord,
 Mors och döttrars snällhet,
 Fromma hjertan, glada ord,
 Göra lifvets fällhet.

Sök et lefnads-tilstånd nå
Lagom afundsvärdigt:
Stort Pallats får halfbyggt stå,
Måttligt hus blir färdigt.
Den som åtrår, klokt förnöjd,
Jemt hvad han behöfver,
Vinner det, och til sin fröjd,
Merndels litet öfver.

Arbetsam, och full af hopp,
Finn all möda liten;
Solen går så vänlig opp
När han lyser fliten.
Ökta framfeg, ökad ro;
Alltid ferre briffa.
Och dit hopp til egit bo,
Växer i din kista.

Ordning gör all möda lätt,
Haf des lag i minnet.
Hafs och slurf i lefnads-sätt,
Tyngd och bråk i sinnet.
Hurtig gerning plär behag
Lugn och lättnad gifva;

Tung

Tung som bly plär, dag från dag,
Undflydd gerning blifva.

Slöfare i unga år,
Du i åldren tigger.
Slanten, enkel då han går,
Ynglar då han ligger.
Derför vårda penningen,
Summan utaf tingen.
Hvar och en ser godt på den
Som behöfver ingen.

Vid beslutad sak behåll
Hog och tankar fasta.
Löfligt finne är en boll
Hvarmed alla kasta.
Den til al ting lätt och gen,
Stundligt ömfar hågen,
Vacklar jemt, föraktligt klen,
Som en spån på vågen.

Var, i Lag, ej rädd och skygg,
Våndan blott förökes.
Gerna rides på dens rygg,

Som

Som med lätthet krökes.
Mins at du et värde har,
Blott fom menfka redan:
Vördfam, blygfam, höflig var,
Glöm all fkillnad fedan.

Stig, för vinning eller hot,
Ej från *Sanning* neder.
Yngling, mins, på denna rot
Grönska väl och heder.
Alt för fent i ångrens år
Ljugarn det får fanna,
När föraktet redan står
Inbrändt på hans panna.

Led du nånfin oförrätt?
Göms den i dit minne?
Väl! des högre ära fätt,
I et rättvift finne.
Tänk hur flort, om du en dag,
Driftigt säga torde:
Orätt har jag rönt; men jag,
Aldrig någon gjorde.

Hvem är rik och fäll? Den man
Som välgerning öfvar:

Dub.

Dubbelt, dubbelt njuter han
 Hvad han sig beröfvar.
 Aldrig en dryck vatten den
 Åt en uling rakte,
 Som ej tror en menskovän
 Sällast af sit slägte.

Tål på stormande begär,
 Bojan som dem låser.
 Lifvet är en gruflig skär,
 Der Passionen blåser.
 Der en tyglad finnes-art,
 Vind åt seglet fänder,
 Flyr det ljust, med flodens fart,
 Mellan blomster-fränder.

Döden, allas viffa lott,
 Allas öden jemnar,
 Deras, som dig föregått,
 Deras, som du lemnar.
 Skälf ej fegt vid grafvens namn,
 Hvadan dock ej ikoning.
 Den är, — mins det — *Glädjens hamn*,
 Eller — *Hvilans boning*.

CONTRASTEN.

*H*ilda sväfvat lätt i dansen, (*Maj.*)
Glättig i sin vår;
Menlös, själf som blomsterkransen,
Flätad i des hår.

Ungdom ur des ögon strålar,
Späd är hennes arm;
Liljans blyga hvithet prälar
I en nyfödd barm.

Liten fot, et lif som vidjan,
Spänsligt, vekt och täckt;
Gracers gördel omkring midjan,
Stegen som en slägt. —

Hennes goda Tante, kring halften (*Min.*)
Fullt sex kvarter tjock,
Stånkar andfädd med i valsen,
Ovig som et block.

Skeppundsvigtiga Matrona
Skona ofs jag ber!

Sänk

Sänk då deffa breda rona
Vid et spelbord ner.

I den vida Soffan hamna. —
När du dansa vil,
Vet få räcka at dig famna
Inga armar til.

Ynglings-löjen äro hvassa,
Blixtra hastigt fram;
Vid hvar skakning af din massa
Föds et Epigram.

Sätt dig vackert och dig svala,
Lemna dans och lek,
Heldre ideligen tala
Om Guds väderlek.

Med din håg för denna flärden
Du bedröfvar mig.
Kära gumma lemna verlden
Förn den lemnar dig.

Lät ej dansen mer dig frästa,
Som vårt löje väckt.
Snufa nu och döm din nästa,
Håll dig i respect.

SÅLSKAPS-SÅNG.

(Af Rahbeck.)

Lät mjeltsjuka lasta den jord vi bebo;
Den är dock ej alltid så elak de tro;
Ty fårar en tagg här än stundom din hand,
Så plockas dock präktiga rofor ibland:
Och faken är den, som Poeten har sagt,
Bryt rosen, men tag dig för taggen i akt.

At Hofmannagunst är så svikfull och skör
Är dens skuld, som tror dessa svigtande rör.
En bättre Patron har jag valt mig til vän,
Som aldrig besvek sina tilgifna än:
Och Bachus är denna Patron, denna vän,
Han lofvar mig glädje, och skänker mig den.

Lät Rufus förtala, det är ju hans ro:
Hvad skurkarna prata, kan skurken blott tro;
Stor sak ibland dem af hvad värde jag är,
När blott jag har vänner som hålla mig kär.

At

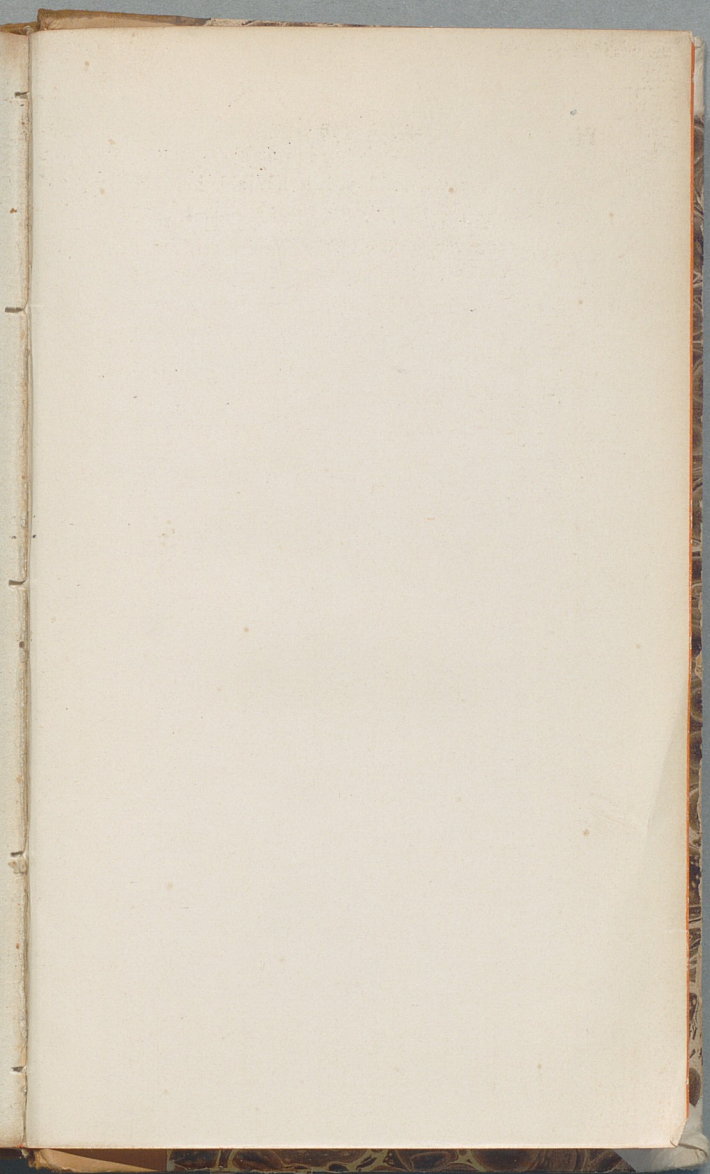
At älskas af dem är min ära och tröst,
 Al oro förfvinner vid vänskapens bröst.

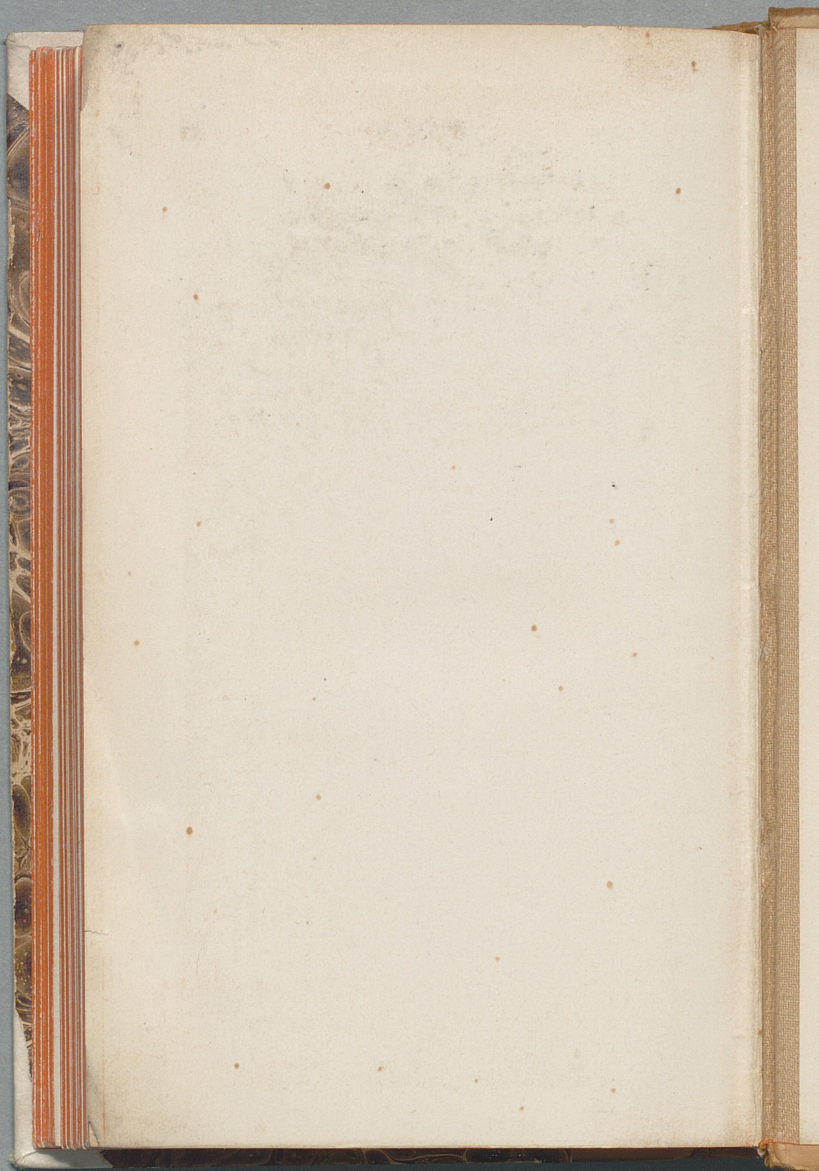
När lyckans Gudinna är trumpen och vred,
 För Kärlekens altare faller jag ned,
 Och får jag en kyfs och et famntag dertil,
 Må fritt Fru Fortuna se ut hur hon vil;
 En kyfs gör mig rik, och lyckfalig, och stark,
 Och höjer mig långt öfver Jordens Monark.

En skälm du, som lastar den jord vi bebo,
 Så länge de läkande drufvor der gro!
 Så länge i helgd äro vänskapens bud,
 Och flickorna hylla den vingade Gud!
 Så hällom i glaset til flödande mål,
 O Vänkap, och Kärlek, och Vin! eder skål!

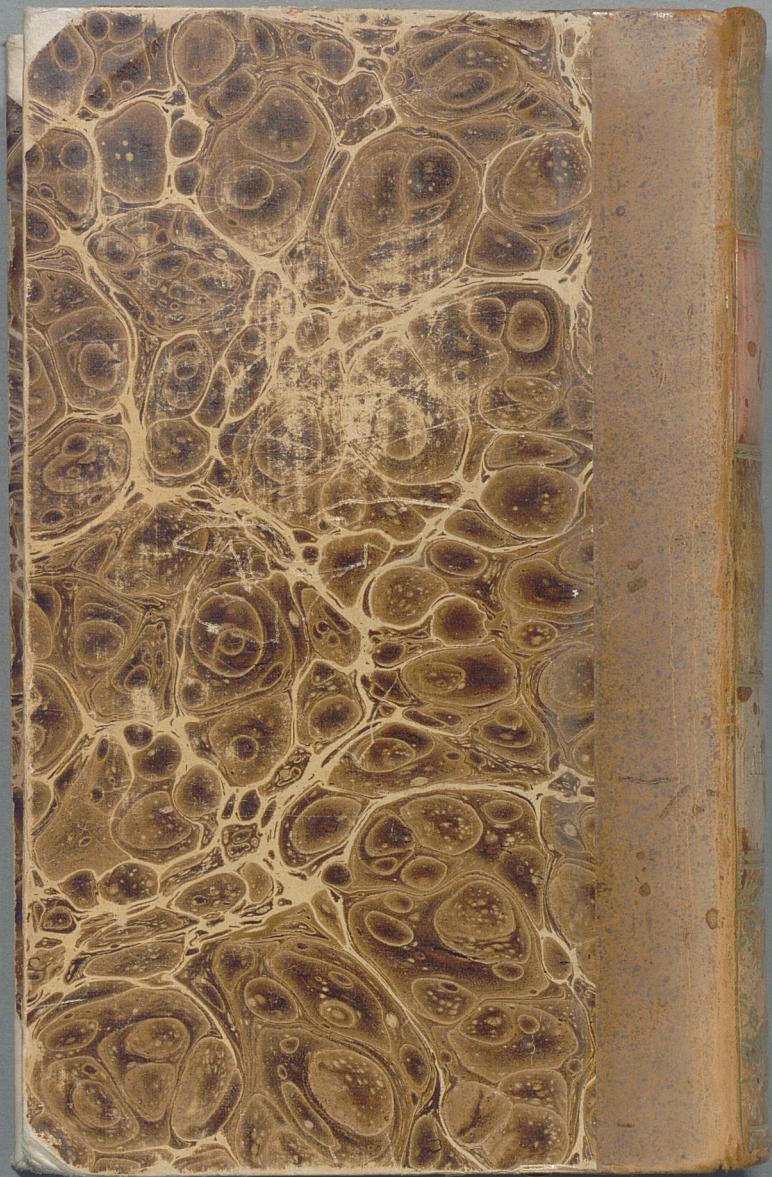
Slut på Femte Delen.

STOCKHOLM,
 Tryckt hos JOHAN PEHR LINDH, 1796.

www.books2ebooks.eu